

Kapitola 5

800 LET PO MAGNA CHARTĚ:

**Vláda bruselské EU
by ukončila staletí
svobody a nezávi-
slosti ve Velké Británii**

Osm set let po Magna Chartě: Vláda bruselské EU by ukončila staletí svobody a nezávislosti ve Velké Británii

Zde je právo, které je silnější než král a které si nesmí dovolit porušit ani on. Toto opětné potvrzení nejvyššího práva a jeho zakotvení ve všeobecné chartě je největším poselstvím Magna Charty; to samo o sobě opravňuje respekt, který k ní lidé chovali.

Winston Churchill, 1956

Ze všech hrdých historií svobody a nezávislosti v Evropě, které by totalitní vládou bruselské EU skončily, by zcela nepochybně jako nejtragičtější ze všech figurovalo ukončení staleté historie svobody a demokratické vlády ve Velké Británii. Pro lid země, která sehrála už dvakrát v dějinách kritickou úlohu tím, že ve dvou světových válkách pomohla znemožnit petrochemickému a farmaceutickému Kartelu zmocnit se světovlády, znamená vehnat Evropu do náruče sil, které mají na svědomí obě tyto války, v nichž padl víc než milion jeho předků.

Magna Charta, podepsaná v červnu 1215, dala celému světu ústavní práva a je všeobecně považována za nejdůležitější právní dokument v dějinách demokracie.

(Otištěno s laskavým svolením Wikipedie)

Pohlédneme-li zpátky do historie, je stejně pozoruhodné, že Velká Británie přes svou největší zemi – Anglii – dala světu Magna Chartu – chartu, na níž svět pohlíží jako na jeden z nejdůležitějších dokumentů v dějinách demokracie. Poté, co byla podepsaná v Runymede v anglickém hrabství Surrey v červnu 1215, se tato charta stala spolehlivou baštou proti tyranii v Anglii. Tím, že uznávala např. právo habeas corpus – právo zatčené osoby na rozhodnutí nezávislého soudu o oprávněnosti zatčení, což platilo pro všechny včetně vladařů a magistrátních úředníků. Magna Charta se stala pro svět základem pro vývoj ústavního práva.

Nicméně absolutně bez vědomí mnoha britských občanů schválila bruselská EU roku 2002 tzv. „Evropský zatykač“, jímž bylo právo habeas corpus zrušeno. Stejně tak Lisabonská smlouva ruší nejen ochranu proti svévolné a náladové vládě, poskytované Magna Chartou, ale dokonce svrchovanost britského parlamentu – orgánu, který byl vzorem parlamentních systémů na celém světě.

Britský parlament je všude ve světě všeobecně uznáván jako vzor parlamentní demokracie. Nicméně jeho svrchovanost spolu se svrchovaností všech ostatních národních parlamentů v bruselské EU byla podpisem Lisabonské smlouvy zrušena.

(Otištěno s laskavým svolením Wikipedie)

Hrdá historie: Británie už dvakrát uchránila svět před petrochemickým a farmaceutickým Kartelem

Vstup Velké Británie do 1. světové války se datuje 4. srpna 1914, kdy tehdejší britský premiér Herbert Asquith vyhlásil válku Německé říši jako odpověď na německou okupaci Belgie. Jeden z mnoha faktorů porážky Německa v 1. světové válce byla klíčová úloha Britského královského námořnictva – tehdy největší námořní síly světa, která je často přehlížená. Ve skutečnosti byla jeho úloha v 1. světové válce tak důležitá, že bez něho by s největší pravděpodobností Velká Británie nemohla ve válce ani pokračovat.

Přestože za 1. světové války došlo 31. května 1916 jen k jedné námořní bitvě, pro britské námořnictvo to znamenalo úspěch už tím, že zabránilo německému námořnictvu uniknout z obklíčení v Severním moři. Tím sehrálo rozhodující úlohu, protože umožnilo pokračovat Británii a jejím spojencům v námořním obchodování během války. Společně s pozemním vojskem, které dala Velká Británie k dispozici, se stala jak arzenálem, tak finančníkem aliance a rozhodně odolala dokonce vyhlášení Německa neomezené ponorkové války v únoru 1917¹. Nemůže být pochyb o tom, že bez tohoto úsilí Velké Británie by 1. světová válka nejspíš dopadla jinak.

Sir Winston Churchill, premiér Spojeného království v letech 1940-1945, 1951-1955.

Velké Británie vstoupila do 2. světové války 3. září 1939 vyhlášením války Německu po přepadu Polska Německem. Hrdě odmítнувší příměří s Německem, úloha Velké Británie při obraně světa proti druhému pokusu Kartelu o jeho podmanění nebyla o nic důležitější než ta první 25 let předtím. Pod vrchním velitelstvím Winstona Churchila, britský premiér a prokazatelně i nejpozoruhodnější velitel v době válek moderních dějin, Británie pevně čelila Kartelem

¹ Británie a 1. světová válka, 1901 – 1918; BBC History.

financovanému válečnému úsilí a uspěla v boji s Hitlerem za těžko představitelných podmínek na dvou frontách, který skončil porážkou Německa.

Nicméně poté, co se Kartel po válce v tichosti konsolidoval, začal potají strojit proti Británii další úklady.

Komplot výboru Spojených států evropských s cílem vlákat Británii do bruselské EU

Málo známý výbor, jehož historie zůstala utajena drtivě většině obyvatelstva Velké Británie, Akční výbor Spojených států evropských,

byl založen Jeanem Monetem 13. října 1955². Monet, politické honitřiko nikdy nikým v demokratických volbách nezvolené, aby zastávalo veřejnou funkci, byl předtím velkým hráčem Montánní unie (ECSC), post, na nějž rezignoval měsíc předtím. Zasedání Akčního výboru začalo v lednu 1956 a probíhalo v soukromí.

Od samého počátku Monnet jasně řekl, o co výboru šlo. V dopise zaslaném politikům a odborářům, podílejícím se na složení výboru, řekl toto:

“Pouhá spolupráce mezi vládami nepostačí. Je nezbytné pro státy delegovat některé své pravomoci na evropské federální instituce mandátované všemi členskými zeměmi jako celku. Zároveň musí být zajištěna úzká asociace Velké Británie s těmito novými výdobytky.“

² Akční výbor Spojených států evropských: Teze a prohlášení 1955-67. nakl. Chatham House, Londýn, 1969.

Zkrátka a dobře, konečným cílem výboru, tak, jak byl stanoven při jeho vzniku, bylo dosáhnout pomocí konkrétních úspěchů Spojených evropských států.”

V dopise, datovaném 28. září 1968, pak Jean Monnet oznámil, že výbor rozhodl pozvat tři zástupce hlavních politických stran ve Velké Británii, aby se staly plnými členy. Navíc jednoznačně konstatoval, že politické strany a odbory, z nichž se Výbor skládal, byly „rozhodnuté, co nejdříve vydláždít cestu pro vstup Velké Británie do Evropského hospodářského společenství“.

Co ale zůstalo obyvatelům Velké Británie utajeno, je, že nejdéle sloužící člen Výkonného výboru dotyčného orgánu byl Kurt Georg Kiesinger, který funkci zastával od ledna r. 1956 do května r. 1965. Kiesinger byl členem nacistické strany NSDAP (číslo průkazu 2633930), který navíc pracoval v oddělení nacistického ministerstva propagandy za 2. světové války³. Později se stal kancléřem NSR, funkci, kterou zastával od r. 1966 do r. 1969.

Ostatními váženými členy Výboru byli Ital Aldo Moro, který byl jeho politickým tajemníkem od května 1957 do prosince 1962. Za 2. světové války byl Moro členem Fašistické univerzitní organizace (Gioventù Universitaria Fascista), skupiny sponzorované Mussoliniho Fašistickou stranou. Později se Moro stal italským premiérem. Tuto funkci zastával v letech 1963 – 1968 a 1974 – 1976.

Jean Monnet, honitriko, které nikdy nebylo zvolené do veřejné funkce v demokratických volbách, zakládalo roku 1955 Akční výbor Spojených států evropských. Všechny tři hlavní politické strany Velké Británie se staly členy tohoto výboru, který sehrál klíčovou roli při vlákání Velké Británie do bruselské EU.

³New York Times, 10. března 1988.

The longest serving member of the Action Committee for the United States of Europe's Executive Committee was the German Kurt Georg Kiesinger. A former member of the Nazi Party, Kiesinger had worked in the Nazi Foreign Ministry's radio propaganda division during WWII. *(Otištěno s laskavým svolením Wikipedie)*

Navzdory všem zmíněným skutečnostem, lídři všech tří britských stran reagovali překvapivě velmi kladně na Monnetovu výzvu. Premiér Harold Wilson například jménem Labouristické strany napsal: „Cíle Akčního výboru jsou velmi konformní s cíly, které si vytýčila i Labouristická strana“. Dodal, že byl potěšen pozváním Labouristické strany stát se „plnoprávným členem“ Výboru. Wilson nominoval tři členy strany - George Browna, Waltera Padleye a Michaela Stewarta – aby sloužili jako zástupci strany.

Anthony Barber, předseda Konzervativní strany, odpověděl v podobně kladném duchu, řka, že po konzultaci s kolegy došel k názoru, že je pro něj velkou počtou, může-li pozvání přijmout a že si jeho strana členství velmi váží. Barber též nominoval tři členy své strany – pana Reginalda Maudlinga, místopředsedu strany; Sir Aleca Douglas-Homea, mluvčího oddělení pro zahraniční vztahy, a

pana Selwyna Lloyda, někdejšího ministra zahraničí a ministra financí – aby sloužili jako zástupci strany.

Ani předseda Liberální strany Jeremy Thorpe se netajil svým nadšením. Prohlásil, že vstupuje do akčního výboru ‚s velkými nadějemi‘. A dodal, že sféra spolupráce musí být ‚rozšířena tak, aby zahrnovala diplomacii a obranu a velké části sociální a kulturní politiky.‘

Výsledkem 14. zasedání výboru, které se konalo 11. března 1969, bylo, že se ho zúčastnili členové všech tří hlavních politických stran Velké Británie, přičemž všichni byli nominováni ne jako soukromé právní subjekty, ale jako zástupci svých stran. Zasedání se konalo v Londýně a stalo se klíčovým momentem při vlákání Británie do bruselské EU.

Zasedání Akčního výboru Spojených států evropských se konala od šedesátých let až do roku 1973, kdy Velká Británie vstoupila do Evropského hospodářského společenství.

Decimování britské měny – první krok na cestě k znehodnocení britské libry

Pro tvůrce bruselské EU se preventivním klíčovým krokem k zajištění nemožnosti opustit unii, stalo vytvoření společné měny, EUR. Logika, která se za tím skrývala, byla jednoduchá: znehodnocením a učiněním měny předmětem kontroly Kartelem kontrolované centrální banky snižuje autonomii země na úroveň pouhého člena superstrátu, kontrolovaného korporacemi.

Před vznikem EUR, měnová soustava šesti zakládajících členských zemí bruselské EU měla své měny, které se zakládaly na setinové jednotkové soustavě. Zřejmě bylo rozhodnuto, že společná panevropská měna bude používat podobnou setinovou soustavu.

V případě britské měny, libry sterlingu, dodnes platné a nejstarší měny na světě – se soustava zakládala do roku 1971 na dvěstěčtyřicetinovém jednotkovém systému. Proto se považovalo za nezbytné ji harmonizovat s decimálním systémem šesti zakládajících zemí dřív,

Měna Velké Británie, libra sterlingu – je nejstarší světovou, dodnes používanou měnou.

než bude možné přimět Velkou Británii, aby hodila svou měnu přes palubu a přijala za svou jedinou společnou panevropskou měnu EUR, zakládající se na setinové soustavě.

Takto se zrodilo něco, co později vešlo do povědomí veřejnosti jako „decimalizace“ britské měny.

K oznámení, že Británie se má „decimalizovat“, došlo 1. března 1966 z úst tehdejšího ministra financí Jamese Callaghana, který tento akt popsal jako ‚jedinečné a historické‘ rozhodnutí. Přestože skutečné a plné důvody, které se za změnou skrývaly, se Britové nikdy nedověděli, Callaghan veřejně přiznal, že „velké oblasti“ průmyslu, obchodu a bankovníctví došly k názoru, že to bude ekonomice prospěšné⁴. Není třeba zdůrazňovat, že Callaghanova převratná argumentace, do jaké míry by britská dvě stě čtyřicetinová soustava mohla být brzdou britské ekonomiky, nakonec vyšuměla do prázdna. Navzdor tomu se na nové decimální měnové soustavě pracovalo i na dále a zavedena byla v zemi 15. února 1971.⁵

Edward Heath – muž, který Velkou Británii vehnal do náruče bruselské EU

Velká Británie vstoupila do EU v lednu 1973 v době, kdy premiérem země byl Edward Heath, muž, který snil dlouho o tom, připoutat svou zemi k Evropské federaci. Ve svém inauguračním projevu jako poslanec dolní sněmovny britského parlamentu 26. června 1950, Heath otevřeně vyzval svou vládu k přijetí Schumanova plánu. Tento plán byl kreací francouzského ministra zahraničí Roberta Schumana, který ho předložil pouhý měsíc předtím, než se Edward Heath stal poslancem Britského parlamentu. Schumanův plán se nakonec stal startovací plošinou pro bruselskou EU.

⁴ Británie se decimalizuje roku 1971. BBC News.

⁵ Invaze dává Velké Británii novou měnu. BBC News.

Heath měl dobré kontakty na elitu Kartelu, zúčastnil se setkání tajné skupiny Bilderbergů v roce 1976⁶ a měl projev na setkání Rockefellerem vedené Trilaterální komise roku 1980⁷. Když zastával funkci britského premiéra v letech 1970 – 1974, byl zároveň přítelem předsedy a výkonného ředitele farmaceutické společnosti Glaxo Sir Austin Bidea – člověka, jehož britský deník Independent označil jako přímo odpovědného za transformaci firmy Glaxo ze společnosti, známé jako výrobce potravin pro kojence, na jednoho z největších světových výrobců farmaceutických produktů⁸. Jistě stojí za zmínku, že Bide v době, kdy podporoval Glaxo během 2. světové války, pracoval v oboru vitaminů a penicilinu a měl na starosti také patenty.⁹

Edward Heath, britský premiér v letech 1970 - 1974, měl dobré styky na elitu Kartelu a vehnal Velkou Británii do náruče bruselské EU roku 1973.

Dalším důvěrným Heathovým přítelem byl Eric Roll, později pasovaný na barona Rolla z Ipsdenu, člena Britské horní sněmovny. Roll se také často zúčastňoval setkání Bilderbergů a byl členem velmi vlivného koordinačního výboru této elitní skupiny.¹⁰

Jenže Bide a Roll nebyli jedinými Heathovými kontroverzními spojenci. Poté, co francouzský prezident Charles de Gaulle v 60. letech vetoval vstup Velké Británie do bruselské EU, Heath pozval bývalého nacistického advokáta Waltera Hallsteina, tehdy prezidenta Evropské komise, do Checquers, letního sídla britského premiéra, aby se z první ruky dověděl, proč se to se vstupem nepovedlo.¹¹ Tato návštěva byla jedna z několika, jimiž Hallstein svého britského hostitele potčil během jeho funkčního období ve funkci britského

⁶The Daily Collegian. 9. září 1976. ⁷1980 Plenární zasedání Trilaterální komise.

⁸Sir Austin Bide: Průmyslníci, kteří transformovali Glaxo ve světovou mocnost a pak se pohádali s Thatcherovou kvůli British Leyland. The Independent; sobota 24. května 2008. ⁹Sir Austin Bide: Po úspěchu v Glaxo se mu nepodařilo udělat totéž s British Leyland. The Guardian. čtvrtek, 5. června 2008.

premiéra. Během desetiletí, v němž k vstupu Británie do EU roku 1973 nakonec došlo, Hallstein a Heath se mnohokrát sešli při různých příležitostech, přičemž úzce spolupracovali.

Bývalý nacistický advokát Walter Hallstein se setkal s britským premiérem Edwardem Heathem mnohokrát a spolupracoval s ním. Hallstein Heathovi sliboval, že mu bude asistovat při podpoře členství Velké Británie v bruselské EU.

Jako uznání jejich úzké spolupráce Hallstein dokonce přispěl roku 1973 k německému vydání knihy Andrew Rotha, 'Edward Heath - Ein Mann für Europa'.¹² Podle toho Hallstein používal Heath s největší pravděpodobností jako barometr pro stanovení politické atmosféry před oficiálními setkáními a jednáními o žádosti Velké Británie o přijetí do EU. Z toho, že sliboval Heathovi asistenci při prosazení britského členství, jasně vychází, že Hallstein byl pevně rozhodnutý prosadit členství Británie v EU bez ohledu na případnou opozici britského lidu. Proto taky Hallstein shrnul Heathovu roli v procesu vržení Británie do náruče bruselské EU okamžitě tím, že řekl: „Úspěch v této bitvě byl do jisté míry i mým úspěchem“.

Heath přišel o post premiéra roku 1974, kdy volby vyhrála Labouristická strana Haralda Wilsona, jehož volební výzva měla za následek, že umožnila britskému lidu rozhodnout v referendu, zda Velká Británie ve Společném trhu s Evropou za daných podmínek zůstane, nebo zda ho zcela opustí.

V kampani, předcházející referendu, které se konalo 6. června 1975, obchodník a milionář Alastair McAlpine, který se později stal pokladníkem Heathovy konzervativní strany, jednal jako pokladník

¹⁰ Britská horní sněmovna, Registr zájmů Lordů. 11 Heath a Heathova parta. Andrew Roth. nakl. Routledge & Kegan Paul, 1972. str.169.

¹² Edward Heath – Muž pro Evropu. Andrew Roth. Německý překlad Heinrich-Gottwald. nakl. Böhlau, Kolín n. Rýnem 1973.

kampaně pro stranu nakonec hlasující „pro“. V rozhovoru pro anglický list Independent v červnu 2005, McAlpine připustil, že „banky a velké průmyslové společnosti vrazili hodně peněz do strany, hlasující „pro““.

List Independent také popisoval, jak podle organizátorky kampaně strany, hlasující pro vstup do EU, Caroline de Courcey Ireland, strana „pro“ měla prospěch z fondů Evropské komise, s jejichž pomocí se pak financovala série charterových letů aerolinek British Caledonian, které dopravily téměř 1000 proevropských debatérů k brífinkům špičkových eurokratů. De Courcey Ireland pak prozradila, že tyhle peníze byly „jakýmsi zvláštním přidělem prostředků z fondů komise“.¹³

Konfrontována s otázkou, týkající se referenda „Myslíte si, že Velká Británie by měla setrvat v Evropském společenství (společném trhu)?“, masivní korporáční a finanční podpora proevropské strany z fondů Evropské komise zajistila, že přes 67% voličů nakonec volilo ve prospěch vstupu. Po hlasování Heath připustil, že pro tuto opci pracoval 25 let.“¹⁴

Dodnes zůstává hlasování z roku 1975 jediným referendem Britského lidu o Evropě, k němuž vůbec kdy došlo.

¹³ Jak jsme byli vlákáni do Evropy. The Independent. sobota, 4. června 2005.

¹⁴ UK bere Evropu do náruče v referendu. BBC News.

Bude Britský lid bojovat za udržení své svobody a nezávislosti?

Schválením Lisabonské smlouvy se prakticky všechno, oč Goering usiloval jménem Kartelu ve funkci vrchního velitele německých vzdušných sil (Luftwaffe) za 2. světové války, se začíná naplňovat. To by ovšem znamenalo, že všechny ztráty na životech a další oběti v této válce, oběti, jejichž cílem bylo předejít dosažení cílů korporační nenasytnosti, které vyústily ve dvě světové války, byly zbytečné, pokud lid Velké Británie nebude ochoten za udržení své nezávislosti a svobody bojovat.

Je proto jasné, že i když Británie byla důsledně a vždycky na správné straně v globálních bitvách s petrochemickým a farmaceutickým Kartelem, vše, za co jejich otcové a praotcové v minulosti bojovali, přijde vniveč, budeme-li nyní místo boje nečinně přihlížet, jak bruselská EU dokončuje dílo započaté silami, o nichž jsme se domnívali, že patří minulosti.